

- c) 10% nie planowanego zysku z robót skosztorysowanych w części przekraczającej 4% w stosunku do wartości robót skosztorysowanych, a ponadto
- d) 20% sum netto uzyskanych ze sprzedaży owoców z drzew przydrożnych i z dzierżawy pasów przydrożnych.

§ 4. W celu stwierdzenia, czy jednostka spełniła warunki tworzenia funduszu zakładowego i w celu ustalenia podstawy do obliczenia odpisów na fundusz zakładowy, należy wynik jej działalności gospodarczej skorygować:

- 1) stosownie do art 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) i
- 2) w przypadku planowanej straty — o wskaźnik zmiany wysokości sprzedaży.

III. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w jednostkach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 5. 1. Jednostkom, które nie spełnią warunków tworzenia funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na pokrywanie wydatków na nagrody do wysokości sumy nie przekraczającej 0,2% osobowego funduszu płac planowanego na dany okres.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty jednostki. Jeżeli jednostka, która nie spełniła warunków tworzenia funduszu zakładowego w pierwszym półroczu lub w trzecim kwartale, spełni je w następnym kwartale — wówczas wydatki dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wydatki obciążające fundusz zakładowy.

IV. Przepisy końcowe.

§ 6. W jednostkach objętych przepisami niniejszego rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładach pracy i na nagrody indywidualne za szczególne osiągnięcia.

§ 7. W stosunku do jednostek nie przestrzegających przepisów rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74).

§ 8. Rozporządzenie nie dotyczy jednostek prowadzących eksperyment ekonomiczny, jeżeli w jednostkach tych fundusz zakładowy tworzony jest na odmiennych zasadach.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

173

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1959 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych rozliczających się z budżetem terenowym.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) oraz art. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1959 (Dz. U. Nr 77, poz. 399) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego działających według zasad rozrachunku gospodarczego, podległych radom narodowym, z wyjątkiem państwowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego i piekarniczego.

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1959, jeżeli spełni warunki, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74), zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. Jeżeli przedsiębiorstwo pogorszy w roku 1959 swój wynik w porównaniu z wynikiem osiągniętym w roku 1958, a w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy — w porównaniu z wynikiem planowanym na rok 1958, suma odpisu zasadniczego ustalona w myśl przepisów § 2 podlega zmniejszeniu o 4% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach do 10% oraz o dalsze 6% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach od 10 — 20%. Jeżeli pogorszenie wyników wyniesie więcej niż 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do odpisu na fundusz zakładowy.

§ 4. Jeżeli przedsiębiorstwo poprawi wynik działalności w roku 1959 w porównaniu z wynikiem w roku 1958,

a w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy — z wynikiem planowanym na rok 1958, dokonuje odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy w wysokości kwoty odpowiadającej 0,6% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1959 za każdy procent poprawy rentowności, mierzonej stosunkiem procentowym sumy wzrostu zysku do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług przemysłowych w roku 1958.

§ 5. Jeżeli plan przedsiębiorstwa na rok 1959 zakłada zgodnie ze wskaźnikami ustalonymi przez jednostkę nadrzędną pogorszenie wyniku działalności gospodarczej w stosunku do roku 1958 — prawo do odpisu zasadniczego uzyskuje przedsiębiorstwo za osiągnięcie wyniku planowanego na rok 1959, a prawo do odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy za poprawę wyniku w stosunku do wyniku planowanego na 1959 r.

§ 6. Przedsiębiorstwa nowo powstałe lub powstałe w wyniku reorganizacji, lub takie, które uległy zmianom organizacyjnym, mają prawo do odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy za osiągnięcie planowanego wyniku na rok 1959, a prawo do odpisu dodatkowego za poprawę wyniku w porównaniu do wyniku planowanego na rok 1959.

§ 7. W przedsiębiorstwach, o których mowa w §§ 5 i 6, poprawę rentowności mierzy się stosunkiem procentowym sumy poprawy wyniku do sumy planowanych kosztów sprzedaży produkcji i usług przemysłowych na rok 1959.

§ 8. 1. W celu ustalenia wzrostu zysku w roku 1959 w porównaniu do roku 1958 należy dokonać w przejętych jednostkach, które rozliczały się z budżetem centralnym, odpowiedniej korekty wynikającej ze zmiany zasad finansowania kapitalnych remontów. Natomiast korekty z przyczyn określonych w art. 6 ust. 1 ustawy dokonuje się tylko w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie otrzymało dopłat różnicy cen

w trybie dotyczącym wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego.

2. Zmiany cen węgla i energii elektrycznej wprowadzone z dniem 1 stycznia 1959 r. nie stanowią podstawy do korekty wyników bilansowych, przewidzianej w art. 6 ust. 1 ustawy.

§ 9. W celu ustalenia wzrostu zysku w roku 1959 w porównaniu do roku 1958 w przejętych przedsiębiorstwach, które rozliczały się z budżetem centralnym i które w roku 1958 były deficytowe, przyjmuje się takie warunki, jak gdyby przedsiębiorstwa te wygospodarowały zysk w roku 1958 w wysokości 5% w stosunku do faktycznego kosztu własnego sprzedanej produkcji i usług, skorygowany o zyski i straty pozaoperacyjne za rok 1958. Ponadto należy dokonać korekty określonej w § 8.

III. Środki dodatkowe na fundusz zakładowy oraz zmniejszenie wysokości odpisów.

§ 10. Minister Finansów może, na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy premii z produkcji eksportowej.

§ 11. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów, wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo ze sprzedaży wyrobów i usług po cenach nie zatwierdzonych w obowiązującym trybie.

IV. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 12. 1. Przedsiębiorstwom, które nie spełnią warunków określonych w rozporządzeniu, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości

kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu plac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełni tylko w pierwszym półroczu lub w trzech pierwszych kwartałach 1959 r. warunków do utworzenia funduszu zakładowego, natomiast spełni je w następnych okresach 1959 r., wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

V. Przepisy końcowe.

§ 13. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przedsiębiorstw prowadzących eksperyment ekonomiczny, jeżeli w przedsiębiorstwach tych fundusz zakładowy tworzony jest na odmiennych zasadach.

§ 14. Na podstawie decyzji Ministra Finansów wydanej na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do działających według zasad rozrachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli ich urzędzenia księgowe pozwalają na ustalenie wyników działalności.

§ 15. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 16. W przedsiębiorstwach i jednostkach organizacyjnych objętych przepisami niniejszego rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 kwietnia 1959 r.

w sprawie określenia rodzajów służby wojskowej, które uzasadniają wymiar renty inwalidzkiej według stawek przewidzianych dla pracowników I kategorii zatrudnienia.

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 60 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rodzaje służby wojskowej, które ze względu na szczególne właściwości lub warunki jej odbywania uzasadniają wymiar renty inwalidzkiej według stawek przewidzianych dla pracowników zaliczonych do I kategorii zatrudnienia, wymienione są w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Prawo do renty inwalidzkiej według stawek przewidzianych dla pracowników zaliczonych do I kategorii zatrudnienia przysługuje żołnierzowi, który ostatnio przed powstaniem prawa do renty odbywał służbę wojskową w jednym z rodzajów służby wymienionych w wykazie (§ 1) albo wykonywał analogiczne czynności w szkole lub na kursie.

§ 3. Jeżeli w czasie służby wojskowej żołnierz wykonywał prace wymienione w § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176) oraz w wykazie stanowiącym załącznik do tego rozporządze-

nia — służbę wojskową zalicza się mu w całości do I kategorii zatrudnienia.

§ 4. Żołnierzowi, który ostatnio przed powstaniem prawa do renty pełnił służbę wojskową w innych rodzajach służb niż wymienione w wykazie (§ 1), przysługuje prawo do renty inwalidzkiej według stawek, o których mowa w § 2, jeżeli służba wojskowa w rodzajach służb wymienionych w tym wykazie trwała co najmniej 3 miesiące i ze służby tej ze względu na stan zdrowia został przeniesiony na inne stanowisko.

§ 5. 1. Przyznanie żołnierzowi renty inwalidzkiej według stawek przewidzianych dla pracowników I kategorii zatrudnienia następuje na podstawie dołączonego do wniosku zaświadczenia wojskowego komendanta rejonowego, stwierdzającego odbywanie przez żołnierza służby wojskowej w rodzajach służb określonych w rozporządzeniu wymienionym w § 3 lub służb określonych w załączonym wykazie (§ 1).

2. Jeżeli zaopatrzenie inwalidzkie ma być przyznane żołnierzowi przed zwolnieniem go z czynnej służby wojskowej, zaświadczenie wymienione w ust. 1 wydaje dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.